

Als ik me wend tot iemand om me te laten doden. Ik mag dat doen, maar de ander mag mij niet helpen, want doden is strafbaar. Behalve dan bij uitzonderingen, zoals abortus en euthanasie.
Als ik me tot iemand wend om me te laten verminken. Ik mag dat doen, maar de ander mag mij niet helpen, want verminken is strafbaar, behalve dan bij uitzonderingen, zoals tatoeage, piercings en plastische chirurgie zonder medische noodzaak en transities (psychisch, lichamelijk en hormonaal).
Als ik me tot iemand wend om me te laten genezen, dan mag dat zondermeer. De ander mag mij genezen, want genezen is goed.

Als iemand mij dwingt tot een van deze vragen, is degene die mij dwingt fout bezig, en strafbaar.

Degene tot wie ik mij wend om mij te helpen en hij helpt me niet... Goede vraag... wie is er dan strafbaar?

Als ik uit vrije wil naar iemand toe ga met de vraag of die mij kan helpen (psychisch of lichamelijk), zonder dat die persoon iets strafbaars doet, dan ligt de verantwoordelijkheid bij mijzelf en niet bij die ander die mij helpt.

Geldt dat ook voor de gevolgen van bovengenoemde feiten, en de uitzonderingen daarop?

Nu komt er een wet die iemand verbiedt mij te helpen als ik dat vraag.

Als ik mij wend tot iemand om mij te helpen omdat ik homoseksuele gevoelens heb en die niet accepteert en er vanaf zou willen, mag niemand mij proberen te helpen, want dat is strafbaar. Afgezien van het feit dat er geen 'genezing' mogelijk zal zijn als het is aangeboren...
Maar hoe voelt dat voor degene die hulp wil krijgen? Miskend!
Er is voor hem/haar beslist dat hij/ zij die hulp niet kan vragen, want degene die zou willen helpen (afgezien van de resultaten/ gevolgen) is strafbaar. Ik zou me hopeloos voelen.
Ik zou me willen laten genezen (ook al heb ik iets dat is aangeboren en niet kan genezen), maar in tegenstelling tot alle andere mensen met een 'ongeneeslijke ziekte', mag ik niet eens om hulp vragen. Want degene die mij wil helpen is strafbaar.
Ik zou me hopeloos eenzaam voelen.

Is er al over de gevolgen (lichamelijk en psychisch) nagedacht van alle genoemde voorbeelden hierboven? Van wél én van níét?

Wel/geen abortus? Wel/geen euthanasie? Wel/geen verminkingen (in de ruimste zin)?

We/geen hulp op de hulpvraag?

Is er altijd meer gezondheid/ welbevinden voortgekomen uit het doen van de toegelaten strafbare feiten? Of zitten we er ook wel eens naast?

Nu het omgekeerde: gegeven gevraagde hulp wordt strafbaar. Weten we alle effecten van wel/ niet?

Dwang in allerlei opzichten (ongewenst intiem gedrag, discriminatie etc.) allerlei aantijgingen (hoe dan ook) zijn al strafbaar.

Waarom dan nu benaderen vanaf de andere kant en één specifiek feit te verbieden? In plaats van de uitzonderingen te benoemen, zoals bij eerdergenoemde feiten.

Dus: Als ik mij wend met mijn gevoelens op seksueel gebied naar wie dan ook (huisarts, psycholoog, geestelijke) wil ik graag geholpen worden (resultaat hebben we het hier niet over) door iemand die daarvoor niet strafbaar gesteld wordt.

Ik bemerk behoorlijke discrepantie in benadering, verwoording en overdenking/ motivatie van wel/niet strafbaar gestelde feiten en hun gevolgen.